

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 181

De bekrachtiging van het evangelie

Het merkwaardig karakter van de drieëndertig jaar van de Handelingenperiode zou niemand die zich iets gelegen laat liggen aan de waarheid van God moeten afgezwakken of over het hoofd zien. Dat wordt gedaan door vrijwel alle theologen uit heden en verleden, maar het unieke van deze periode komt steeds duidelijker aan het licht als iemand de vier evangeliën, de Handelingen en de brieven die in die tijd zijn geschreven, in geloof leest.

Een van de opvallendste kenmerken van deze tijd was dat het evangelie altijd werd bekrachtigd en van geloofsbrieven voorzien door de tekenen die erop volgden. Marcus heeft de geschiedenis van deze periode samengevat in het laatste vers van zijn evangelie met de woorden: 'zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden' (Marc. 16:20). Dat was kenmerkend voor de Handelingenperiode.

De Here Jezus heeft hiervoor aan het begin van Zijn aardse bediening de weg bereid. Toen Hij de twaalf discipelen een plaats had gegeven in verband met Zichzelf, heeft Hij hun macht gegeven over onreine geesten om die uit te drijven en om alle ziekte en alle kwaal te genezen (Matt. 10:1).

Deze mannen, die over deze grote krachten beschikten, werden 'uitgezonden' (*APOSTELLŌ* – aangesteld door de Heer) naar de verloren schapen van het huis Israëls om een zeer eenvoudige boodschap te verkondigen, die slechts uit één korte regel bestond: 'het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Matt. 10:7). Toen zij op reis gingen, moesten zij hun boodschap als goddelijke waarheid bevestigen door zieken te

genezen, doden op te wekken, melaatsen te reinigen en boze geesten uit te drijven (Matt. 10:8).

Als we de aard van deze getuigende wonderen overdenken, zullen we zien dat drie ervan vervalst zouden kunnen worden, maar één ervan niet. Ieder van hen kon ritualistische abracadabra uitspreken over een melaatse, hem vervolgens rein verklaren en dan vlug de stad verlaten voordat de werkelijke resultaten bekend zouden worden. En zij hadden veel mensen kunnen opzoeken die geteisterd werden door een ingebeelde bezetenheid door demonen (zoals met velen in onze tijd het geval is) en na het opvoeren van wat gegoochel, de demon bevelen om eruit te komen, te schreeuwen 'hier is hij!' en 'daar gaat hij!' om vervolgens te verklaren dat het slachtoffer bevrijd was.

De opwekking van een dode persoon kon evenwel niet worden vervalst. Deze vier tekenen tezamen vormden dus, wanneer zij met regelmaat en consequent werden getoond, een onweerlegbare bevestiging van de waarheid van de eenvoudige boodschap die zij verkondigden.

Na de dood en opstanding van de Here Jezus, is Hij aan Zijn discipelen verschenen, die de opdracht van Hem kregen om de hele wereld in te trekken en het evangelie te verkondigen aan elke schepping (Mar. 16:15). De woorden 'elke schepping' betekenen, gelet op het Bijbelse gebruik van het woord *KTISIS*, elk land, elke provincie en elke stad binnen de grenzen van het Romeinse Rijk. In de meeste daarvan bevond zich een vertegenwoordiging van joden; om met de woorden te spreken die Josephus citeert van Herodus Agrippa: 'er bestaat geen volk op de bewoonde aarde waar zich niet een bepaald deel van jullie (joden) onder bevindt.'

Sommige van deze 'scheppingen' zouden zeer vijandig staan tegenover de aanwezigheid van de herauten in hun provincie, terwijl andere min of meer welwillend daar tegenover stonden, zoals op het eiland Pafos waar Sergius Paulus de Romeinse landvoogd was (Hand. 13:6,7). Maar de herauten moesten niet de eenvoudige plaatsen opzoeken. Ze moesten het evangelie verkondigen 'in elke schepping,' of het politieke klimaat daar nou gunstig was of niet. Als er Israëlieten waren binnen de grenzen van deze scheppingen, moesten ze daarheen gaan. De goddelijke stelregel voor de Handelingenperiode was: 'eerst voor de Jood' (Rom. 1:16).

De vervulling van deze opdracht door de discipelen heeft in de Handelingenperiode zeer veel bijgedragen aan het unieke karakter van die tijd. De herauten gingen uit en verkondigden overal het evangelie, bereikten daarmee alle Israëlieten in Palestina en die verstrooid waren in de hele Romeinse wereld. Zij deden wat hun verteld was en God deed

wat Hij beloofd had. Het laatste vers van het evangelie van Marcus is daarvan het bewijs. 'Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.' We moeten ons geloof laten werken met betrekking tot de uitspraak die we hier lezen, namelijk dat we God op Zijn woord nemen en daarmee overeenkomstig denken.

We moeten erop letten dat God niet alleen het woord bekrachtigde voor de hoorders. Hij bevestigde ook het geloof van hen die tot geloof kwamen door deze woorden. Hun geloof werd met vijf relevante, wonderbaarlijke uitingen in hun leven bevestigd. Ik zeg relevant omdat deze tekenen verband hielden met het leven dat deze herauten zouden leiden en het werk dat zij zouden doen. Na de verklaring 'als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen' somde onze Heer vijf uitingen van Gods activiteit op die hen zouden vergezellen.

Boze geesten zullen zij uitdrijven. De goddelijke activiteit die begon op de pinksterdag en voortduurde in de hele Handelingperiode zou zonder twijfel een grote uitbarsting van demonische activiteit ten gevolge hebben. Filippus kreeg hiermee te maken in Samaria (Hand. 8:5-8) en Paulus kwam hetzelfde tegen in Filippi (Hand. 16:16-18).

In nieuwe tongen zullen zij spreken. De gave van talen is één van de meest opmerkelijke wonderen die in de Schrift zijn vermeld en deze gave was een zinvolle realiteit in de Handelingenperiode. De discipelen kregen op de pinksterdag te maken met het feit dat er joden waren 'uit alle volken onder de hemel' (Hand. 2:5) en dat zij zeventien talen en dialecten spraken. God had de bedoeling dat deze mensen het evangelie zouden horen en deze, in het buitenland geboren, joden hadden het volste recht om dat te horen in hun eigen landstaal. De discipelen waren hiervoor toegerust, want de Heer had gezegd: 'zij zullen in nieuwe tongen spreken.' De toehoorders gaven aan: 'wij horen hen een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn,' dat is 'onze moedertaal' (Hand. 2:8).

Slangen zullen zij opnemen. Deze kracht was niet alleen een teken; het was een zeer praktische gave. Het wemelde in Palestina, Syrië en de woestijn van de Sinaï van giftige slangen. Als iemand met blote benen en in sandalen wandelde, waren hun voeten en benen vaak het doelwit van adders. Zelfs voordat deze belofte werd gegeven, was hun beloofd dat zij 'op slangen en schorpioenen' konden treden en 'niets zal u enig kwaad doen' (Luc. 10:19). Nu wordt hun gezegd dat zij slangen konden opnemen (oprapen). Het was een waardevolle en relevante macht die gegeven werd aan hen wier leven zou bestaan uit veel reizen, gewoonlijk te voet, meestal slapend in de open lucht, in gebieden die vergeven waren van de slangen, slechts gewikkeld in hun eigen

klederen of andere schamele middelen die zij meenamen om zich mee te bedekken. De warmte van hun lichaam was een voortdurende uitnodiging aan adders om naar binnen te kruipen. Als dat gebeurde, bestond er geen gevaar. Alles wat zij moesten doen, was ze oprapen en weggooien.

Indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen.

Vergiftiging was een gebruikelijke methode voor moord in de tijd dat deze woorden zijn gesproken. Het is heel aannemelijk dat toen de Farizeeën beraadslaagden hoe zij Jezus zouden doden, moord door middel van vergiftiging werd voorgesteld. In die tijd leverde het, wanneer het gif ongezien werd toegediend, een onoplosbare moord op, aangezien er geen autopsie of chemische analyse van de maaginhoud bestond. De gelovigen in de Handelingenperiode waren het voorwerp van de meest kwaadardige, door satan voortgebrachte haat, die de mens ooit heeft gekend. Er waren veel mensen die ze met genoeg zouden hebben vermoord, in de veronderstelling God daarmee een dienst te bewijzen (Joh. 16:2).

Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

Let op dat er niet staat dat zij de zieken moeten zalven met olie, of dat zij moeten bidden voor de zieken, maar dat zij de handen moesten opleggen. Deze mannen traden op als middelaars tussen God en de mensen en genezing uit God stroomde door hen heen en zo herstelde de zieke. Geloof aan de kant van de zieke was geen vereiste. Zie Handelingen 28:7-9. Zij deden er geen trucjes bij, geen beweringen, zij gaven zich niet over aan bedrieglijke praktijken. Zij zetten geen tenten op, regelden geen koren en zweepten ook de mensen niet op tot een waanzinnige emotionele extase. Zij faalden nooit. Ze legden eenvoudig de handen op de zieke en de zieke genas.

Zo was het in de 33 jaar van de Handelingenperiode, toen God altijd de verkondiging van de boodschap bevestigde door de tekenen die daarop volgden. Deze hele periode stond de schrijver van Hebréeën voor ogen toen hij verklaarde: 'hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd, terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de heilige Geest toe te delen naar zijn wil' (Hebr. 2:3-4).

Ongeveer 25 jaar na de pinksterdag schreef de apostel Paulus aan de gelovigen te Corinthe en hij verklaarde dat zij in elk opzicht rijk geworden waren in Christus, in alle woord en alle kennis en dat dit in overeenstemming was met het getuigenis over Christus dat onder hen bevestigd werd, zodat zij ten aanzien van geen enkele genadegave te

kort kwamen. Als we de Schriften onderzoeken, zullen de volgende negentien gaven worden gevonden: apostelen, profeten, evangelisten, leraren, onderscheiding der geesten, woord van wijsheid, woord van kennis, vermaning, geloof, wonderen, genezingen, talen (tongen), uitleg van talen, bedieningen, bestuur, leiding, hulp, barmhartigheid, geven.

Deze negentien gaven van de Geest kwamen alle voor in de ekklesia te Corinthe. Sommige mensen hebben beweerd dat het alleen om natuurlijke gaven gaat, die door de Heilige Geest gebruikt zijn, maar deze gedachte is onmogelijk als elk hiervan zorgvuldig wordt bekeken.

Neem bijvoorbeeld de gave van het onderwijs. We geven grif toe dat sommige mensen een bepaalde aanleg hebben op dat gebied. Zij houden ervan anderen te onderwijzen en als zij ontdekken dat ze ingewikkelde ideeën zo eenvoudig kunnen uitleggen dat andere mensen ze begrijpen en aannemen, voelen zij de drang om te onderwijzen. Dat is evenwel niet de gave van het onderwijs die in de Schrift wordt bedoeld. Deze gave bestond uit het verstrekte materiaal dat doorgegeven moest worden. Dat materiaal was niet het gevolg van studie of onderzoek, het was niet het resultaat van grote inspanning, het was een gave van God.

Vele mensen hebben een natuurlijke aanleg voor veel van de dingen die hier als gaven zijn genoemd. Sommige mensen hebben aanleg voor onderwijs, anderen voor bestuur, leiding geven, helpen, geven. Maar er bestaat niet zoiets als aanleg of talent voor het apostelschap, de profetische bediening, wonderen, of genezing. Bovendien is geen enkele van deze gaven beschikbaar voor iemand in deze tijd. Deze hingen allemaal samen met de bekrachtiging van de boodschap en deze bekrachtiging maakt geen deel uit van de goddelijke activiteit onder Gods bestuur van genade.